

Pro Tajemství Bible zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

Genesis 3:8-13 ⁸Pak uslyšeli hlas Hospodina Boha, procházejícího se po zahradě v denním větru, a ukryli se člověk i jeho žena před tváří Hospodina Boha uprostřed stromů zahrady. ⁹Hospodin Bůh zavolal na člověka a zeptal se ho: Kde jsi? ¹⁰On odpověděl: Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, protože jsem nahý; proto jsem se schoval. ¹¹I řekl: Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst? ¹²Člověk odpověděl: Žena, kterou jsi mi dal, aby byla se mnou, ta mi dala z toho stromu, a já jsem jedl. ¹³Nato Hospodin Bůh ženě řekl: Cos to učinila? Žena řekla: Had mě podvedl a já jsem jedla.

Adam could neither deny nor excuse his sin; but instead of manifesting penitence, he endeavored to cast the blame upon his wife, and thus upon God Himself: "The woman whom Thou gavest to be with me, she gave me of the tree, and I did eat." He who, from love to Eve, had deliberately chosen to forfeit the approval of God, his home in Paradise, and an eternal life of joy, could now, after his fall, endeavor to make his companion, and even the Creator Himself, responsible for the transgression. So terrible is the power of sin. PP 57.5

PP – Patriarchové a proroci 57.5 Adam nemohl svůj hřích popřít ani omluvit, ale místo aby projevil lítost, snažil se svalit vinu na svou ženu, a tím i na samotného Boha: **Genesis 3,12** "Žena, kterou jsi mi dal, aby byla se mnou, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl." Ten, kdo se z lásky k Evě vědomě rozhodl vzdát se Boží přízně, svého domova v ráji a věčného života plného radosti, se nyní po svém pádu pokusil svalit odpovědnost za toto přestoupení na svou ženu, a dokonce na samotného Stvořitele. Tak strašlivá je moc hřichu. (srv. PP 31.6)

When the woman was asked, "What is this that thou hast done?" she answered, "The serpent beguiled me, and I did eat." "Why didst Thou create the serpent? Why didst Thou suffer him to enter Eden?"—these were the questions implied in her excuse for her sin. Thus, like Adam, she charged God with the responsibility of their fall. The spirit of self-justification originated in the father of lies; it was indulged by our first parents as soon as they yielded to the influence of Satan, and has been exhibited by all the sons and daughters of Adam. Instead of humbly confessing their sins, they try to shield themselves by casting the blame upon others, upon circumstances, or upon God—making even His blessings an occasion of murmuring against Him. PP 58.1

PP – Patriarchové a proroci 58.1 Když se Bůh ženy zeptal: "Cos to učinila?", odpověděla: "Had mě podvedl, a já jsem jedla." "Proč jsi stvořil hada? Proč jsi dopustil, aby vstoupil do ráje?" - Těmito otázkami naznačovala omluvu za svůj hřích. Stejně jako Adam tak obvinila Boha z odpovědnosti za jejich pád. Duch sebe ospravedlňování pochází od otce lži. Dopustili se ho naši první rodičové, jakmile podleli vlivu satana a projevují ho všichni Adamovi synové a dcery. Místo aby pokorně vyznávali své hříchy, snaží se bránit tím, že svalují vinu na druhé, na okolnosti nebo na Boha. Dokonce i Jeho požehnání se stávají příležitostmi k reptání proti Němu. (srv. PP 31.7)

The knowledge which God did not want our first parents to have was a knowledge of guilt. And when they accepted the assertions of Satan, which were false, disobedience and transgression were

introduced into our world. This disobedience to God's express command, this belief of Satan's lie, opened the floodgates of woe upon the world. 1SM 214.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 214.2 Oním poznáním, které Bůh nechtěl, aby naši první rodiče měli, bylo vědomí viny. A když přijali satanova nepravdivá tvrzení, vnesli do našeho světa neposlušnost a přestoupení. Tato neposlušnost vůči výslovnému Božímu příkazu, tato víra v Satanovu lež, otevřela světu stavidla bídy a utrpení.

In the opening of the great controversy, Satan had declared that the law of God could not be obeyed, that justice was inconsistent with mercy, and that, should the law be broken, it would be impossible for the sinner to be pardoned. Every sin must meet its punishment, urged Satan; and if God should remit the punishment of sin, He would not be a God of truth and justice. When men broke the law of God, and defied His will, Satan exulted. It was proved, he declared, that the law could not be obeyed; man could not be forgiven. Because he, after his rebellion, had been banished from heaven, Satan claimed that the human race must be forever shut out from God's favor. God could not be just, he urged, and yet show mercy to the sinner. DA 761.4

DA – Touha věků 761.4 Na počátku velkého sporu satan prohlásil, že Boží zákon není možné zachovávat, že spravedlnost a milosrdenství jsou neslučitelné a že přestoupení zákona nemůže být hříšníkovi odpuštěno. Trval na tom, že každý hřích musí být potrestán, a tvrdil, že pokud Bůh trest za hřích odpustí, nebude už Bohem pravdy a spravedlnosti. Když lidé přestoupili Boží zákon a vzepřeli se Boží vůli, satan jásal. Tvrdil, že je to pro něho důkaz, že zákon není možné zachovávat a člověku nemůže být odpuštěno. Prohlašoval, že lidstvu musí být navždy odepřena Boží přízeň, protože i on sám byl po své vzpouře vyhnán z nebe. Tvrdil, že Bůh nemůže být spravedlivý, a zároveň hříšníkovi přesto prokázat milosrdenství. (srv. TV 489.5-6)

But even as a sinner, man was in a different position from that of Satan. Lucifer in heaven had sinned in the light of God's glory. To him as to no other created being was given a revelation of God's love. Understanding the character of God, knowing His goodness, Satan chose to follow his own selfish, independent will. This choice was final. There was no more that God could do to save him. But man was deceived; his mind was darkened by Satan's sophistry. The height and depth of the love of God he did not know. For him there was hope in a knowledge of God's love. By beholding His character he might be drawn back to God. DA 761.5

DA – Touha věků 761.5 Člověk se však i jako hříšník nacházel v jiné situaci než satan. Lucifer v nebi zhřešil ve světle Boží slávy. Jemu byla Boží láska zjevena v takové míře jako žádné jiné stvořené bytosti. Satan znal Boží charakter, chápal Jeho dobrotu, a přesto se rozhodl jednat podle své vlastní sobecké a nezávislé vůle. Jeho volba byla konečná. Bůh pro jeho záchranu nemohl udělat již nic více. Člověk však byl sveden, satan mu svou lstí zatemnil mysl. Člověk neznal hloubku Boží lásky a jeho jediná naděje tak spočívala v tom, že se s ní seznámí. Díky pohledu na Boží charakter by člověk mohl být přitáhnut zpět k Bohu. (srv. TV 489.7)

Koloským 1:19-20 ¹⁹neboť se Otcí zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost ²⁰a aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže -- aby [skrze něho] smířil vše jak na zemi, tak v nebesích.

Since the divine law is as sacred as God Himself, only one equal with God could make atonement for its transgression. None but Christ could redeem fallen man from the curse of the law and bring him again into harmony with Heaven. Christ would take upon Himself the guilt and shame of sin—sin so offensive to a holy God that it must separate the Father and His Son. Christ would reach to the depths of misery to rescue the ruined race. PP 63.2

PP – Patriarchové a proroci 63.2 Protože božský zákon je stejně tak svatý jako Bůh sám, mohl jeho porušení odčinit pouze ten, který je Bohu roven. Jen sám Kristus mohl padlého člověka vykoupit z prokletí zákona a znovu ho uvést do souladu s nebesy. Kristus na sebe vezme vinu a hanbu hříchu – hříchu natolik odporného pro svatého Boha, že od sebe Otec a Jeho Syn musí být odděleni. Kristus sestoupí až do hlubin té největší bídy, aby zničené lidstvo zachránil. (srv. PP 36.2)

God was to be manifest in Christ, “reconciling the world unto Himself.” 2 Corinthians 5:19. Man had become so degraded by sin that it was impossible for him, in himself, to come into harmony with Him whose nature is purity and goodness. But Christ, after having redeemed man from the condemnation of the law, could impart divine power to unite with human effort. Thus by repentance toward God and faith in Christ the fallen children of Adam might once more become “sons of God.” 1 John 3:2. PP 64.1

PP – Patriarchové a proroci 64.1 Bůh se chtěl zjevit v Kristu a **2. Korintským 5,19** "smířit svět se sebou". Člověk se kvůli hříchu stal natolik pokleslým, že pro něj bylo nemožné, aby se sám o sobě dostal do souladu s Bohem, jehož přirozeností je čistota a добрota. Poté, co člověka vykoupil z odsouzení zákona, však Kristus mohl předat svou božskou moc a spojit ji s úsilím člověka. Pokáním vůči Bohu a vírou v Krista se tak padlé Adamovy děti mohly znovu stát **1. Janův 3,2** "Božími syny". (srv. PP 36.4)

Jan 1:12-13 ¹²Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc [oprávnění] stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. ¹³Ti se nenarodili z [otcovy a matčiny] krve ani z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha.

Jan 3:16-17 ¹⁶“Neboť tak Bůh miluje svět, že dal [svého] jediného Syna [Syna jediného svého druhu], aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. ¹⁷Vždyť Bůh neposlal [svého] Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze něj zachráněn.

When Satan was thrust out of heaven, he determined to make the earth his kingdom. When he tempted and overcame Adam and Eve, he thought that he had gained possession of this world; “because,” said he, “they have chosen me as their ruler.” ... But God gave His own dear Son—one equal with Himself—to bear the penalty of transgression, and thus He provided a way by which they might be restored to His favor, and brought back to their Eden home. Christ undertook to redeem man and to rescue the world from the grasp of Satan. PP 69.2

PP – Patriarchové a proroci 69.2 Když byl Satan vyhnán z nebe, umínil si, že si své království vybuduje na zemi. Když pokoušel Adama a Evu a přemohl je, myslel si, že získal vládu nad tímto světem, "protože," řekl, "si mě zvolili za svého vládce".... Bůh však dal svého vlastního drahocenného Syna – toho, který Mu je roven – aby na sebe vzal trest za přestoupení, a tak lidem poskytl cestu, díky níž by mohli znovu získat jeho přízeň a vrátit se do svého domova v zahradě Eden. Kristus se zavázal vykoupit člověka a zachránit svět ze satanových spárů. (srv. PP 41.1)

The instant man accepted the temptations of Satan, and did the very things God had said he should not do, Christ, the Son of God, stood between the living and the dead, saying, "Let the punishment fall on Me. I will stand in man's place. He shall have another chance" (Letter 22, February 13, 1900). 1BC 1085.2

1BC – Biblický komentář, 1. svazek 1085.2 V okamžiku, kdy člověk podlehl satanovým pokušením a udělal přesně to, co mu Bůh zapověděl, se Kristus, Boží Syn, postavil mezi živé a mrtvé a řekl: "Ať trest dopadne na mě. Já se postavím na místo člověka. Člověk dostane druhou šanci." (Dopis 22, 13. února 1900).